

Arrest

nr. 212 890 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 augustus 2017 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 21 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 30 april 2015 en 27 oktober 2016 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 19 september 2017 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,3 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 31 juli 2018 nam de adviseur van de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 juli 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/08/2017
Overdracht CGVS: 17/04/2018*

U was aanwezig op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een persoonlijk onderhoud op 15 mei 2018 van 14.03 uur tot 18.11 uur bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Oger loco Meester Loobuyck, was vanaf 14.17 uur tot het einde van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Hudur. U behoort tot de Rahanweyne-clan. U verhuisde toen u kind was van Hudur naar Mogadishu en woonde er tot uw vertrek eind 2012. U woonde eerst in het district Hodan, wijk Bermudo (Mogadishu). Daarna woonde u in het district van Hawlwadaag (Mogadishu).

Op een vrijdag, toen u acht jaar oud was, werd u samen met andere leerlingen opgeroepen voor een afspraak op uw Koranschool in de Bermudo-wijk. Uw koranleerkracht was lid van Al-Shabaab. Onder impuls van de klassenleider werden mensen ingeschreven bij Al-Shabaab. U werd nog niet ingeschreven. U maakte uw Koranschool af. Later volgde u privéschool.

U heeft drie zussen en een broer. Uw zussen zijn in Hudur geboren, uw broer in Mogadishu. Uw vader en uw drie jongste zussen overleden in 2009 door verdwaalde granaten die terecht kwamen op jullie huis. U verhuisde met uw moeder en broer naar Hawlwadaag.

In 2012 werd u samen met twee van uw vrienden, R. en A., aangesproken in een restaurant door mensen van Al-Shabaab. Toen u diezelfde avond aan uw moeder vertelde wat er was gebeurd, besloot ze dat jullie het land moesten verlaten. Enkele dagen later vertrokken jullie. Jullie reisden met een minibus via Bu'ale en Sakow tot Dhobley. Vandaaruit namen jullie de bus naar het vluchtelingenkamp Kakuma (Kenia).

Na zes maanden in het kamp te hebben verbleven, reisde u op uw eentje naar Nairobi. U verbleef er bij familie van uw moeder. U ging naar een privéschool in Nairobi. Eind 2014 verliet u Kenia. U reisde via Soedan en Libië naar Italië. U wou verder reizen naar Zweden, omdat u daar familie had. U werd echter aangehouden op de trein in Duitsland. U diende er een verzoek tot internationale bescherming in. U verbleef in het opvangcentrum van Paderborn tot uw vertrek naar België. U verliet Duitsland midden 2017 en reisde met de bus naar België. U diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties op 21 augustus 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van alle relevante en correcte informatie aan de asielinstanties over zijn verzoek tot internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante

elementen over zijn asielrelaas, identiteit, verblijfplaatsen en eerdere asielaanvragen aan te brengen bij de asielinstanties. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u volledige en correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste, heeft u getracht de Belgische en Duitse autoriteiten te misleiden wat betreft uw identiteit en asielaanvraag hetgeen uw algemene geloofwaardigheid en de daaraan door u gekoppelde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnt.

Vooreerst, wat betreft uw vermeende minderjarigheid, vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 19 september 2017 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn. Medisch onderzoek toonde immers aan dat uw leeftijd op 18 september 2017 geschat werd op 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou u op basis van dit onderzoek 21 jaar zijn. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd. Hoewel u eerder aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) had verklaard dat u op 15 mei 2000 was geboren, verklaarde u plots dat u op 15 januari 1999 was geboren, toen u op de DVZ werd geconfronteerd met de vaststelling dat u volgens de onderzoeken op 15 mei 1997 zou zijn geboren. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 4) De vaststelling dat u zich ten onrechte minderjarig verklaarde - én dat u alsnog uw leeftijd aanpaste, die nog steeds niet strookte met de uitslagen van het leeftijdsonderzoek - brengt ook schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens, zijn er meerdere ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de Duitse asielinstanties en de Belgische asielinstanties (de DVZ en het CGVS), die uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnen. U legde immers op verschillende momenten in uw procedure van uw verzoek tot internationale bescherming, tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw identiteit (geboorteplaats, leeftijd, naam), uw verblijfsplaatsen (en die van uw familie), vervolgingsfeiten, reisweg én documenten.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat u op 20 april 2015 en 27 oktober 2016 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland. Uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland werd definitief geweigerd op 5 april 2017. (zie administratief dossier)

In Duitsland verklaarde u dat K., O.M. heette en dat u was geboren in Mogadishu op 5 januari 1999. (zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 21 maart 2017) U verklaarde aan de Duitse asielautoriteiten dat u in 2015 Somalië verliet en dat u naar Duitsland reisde via Kenia, Iran, Turkije, Griekenland, Balkan en Oostenrijk. (zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 31 maart 2017)

U verklaarde dat u nog familie in Mogadishu had op 21 maart 2017. Uw beide ouders zouden in Baydhabo wonen. U verklaarde dat Al-Shabaab u in 2013 of 2014 belde en u via deze manier vroeg om zich te vervoegen bij hen. U verklaarde dat uw familie bij elkaar kwam om uw situatie te bespreken. Ze besloten dat u uit Somalië moest weggaan. Kenia was geen optie, omdat het land niet veilig genoeg was volgens uw tante. U bleef nog een jaar in Mogadishu bij een oom die bij de regering werkt voor u Somalië verliet. (zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 21 maart 2017)

Deze verklaringen komen niet overeen met uw verklaringen aan de Belgische asielinstanties, m.n. de DVZ en het CGVS.

Zo verklaarde u op de DVZ dat u MyM.O. heette. U verklaarde dat u ook in Duitsland gekend was onder de naam MyM.O. Toen de dossierbehandelaar van de DVZ u vroeg of u daar zeker van was, antwoordde u dat u enkel die naam had gebruikt. Toen de dossierbehandelaar van de DVZ u vervolgens confronteerde met de informatie dat u in Duitsland gekend stond als K., O.M., verklaarde u dan plots dat u inderdaad onder die naam gekend was, en dat Duitsland nadien My. heeft weggedaan. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 3) Samenvattend gebruikte u tot vijfmaal

toe een andere alias in uw hele asielprocedure: MyM.O. (°15.05.2000), MyM.O. (°05.01.1999), K., O.M. (°05.01.1999), M.M.O. (°15.05.2000) en My.M.O. (°15.01.1999).(zie administratief dossier) Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u nooit een andere naam had gebruikt.(CGVS, p4)

Op de DVZ verklaarde u eerst dat u was geboren in Baidoa, provincie Bay, (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) om later op de DVZ en op het CGVS te verklaren dat u in Hudur, provincie Bakool, was geboren. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 5; CGVS, p3) U verklaarde dat u van kinds af aan woonde in Mogadishu, district Hodan, wijk Bermudo, tot uw vertrek eind 2012.(Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 10; CGVS, p4) Toen u werd gevraagd waarom u in Duitsland had verklaard dat u in Mogadishu was geboren, verklaarde u dat niet te weten en dat u gewoon Mogadishu had gezegd omdat u vandaaruit was vertrokken.(CGVS, p3) Toen u werd gevraagd waarom u eerder had verklaard waarom u had verklaard in Baidoa te zijn geboren, antwoordde u dat u "zomaar wat had verklaard".(CGVS, p4 en p15)

Op verschillende gelegenheden bij de DVZ en op het CGVS verklaarde u dat u in 2012 Somalië had verlaten en dat u naar Duitsland reisde via Kenia, Soedan, Libië, Italië.(Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37; Vragenlijst, dd 12 april 2018, p3, vraag 5; CGVS, p16) U verklaarde op de DVZ dat u in 2012 vertrokken was uit Somalië, dat u per auto naar Kenia reisde, waar u tot eind 2014 in het vluchtelingenkamp Kakuma verbleef. Vervolgens reisde u per auto en te voet door naar Libië met een transit in Soedan. U verklaarde drie maanden te hebben verbleven in Libië, meer bepaald in Tripoli, alvorens per boot door te reizen naar Italië. U verklaarde 1 of 2 maanden in Venetië te hebben verbleven. In mei 2015 reisde u naar Duitsland.(Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37)

Op het CGVS, verklaarde u dat leden van Al-Shabaab u probeerde te rekruteren op de Koranschool en dat u samen met vrienden werd aangesproken door Al-Shabaab in een restaurant om zich te vervoegen aan de groepering. Uw laatste contact met Al-Shabaab was in 2012. Nergens verwees u naar het feit dat ze u hadden gebeld. Ze hadden u enkel aangesproken op de Koranschool en in het restaurant.(CGVS, p19)

U verklaarde op het CGVS dat u geen familie meer had in Mogadishu, noch in andere delen van Somalië. Al uw familieleden zouden zich in Kenia bevinden of zijn overleden.(CGVS, p18) U zou met uw moeder en broer enkele dagen meteen nadat u werd aangesproken door Al-Shabaab in 2012 het land hebben verlaten onder impuls van uw moeder.

Gevraagd op het CGVS wat u heeft verteld in Duitsland, antwoordde u dat alles nieuw was voor u en dat u "zo leefde tot [u] de waarheid zag." U wou uw geheimen niet vertellen aan de interviewer in Duitsland omdat u hem niet kende. U vertelde door wat iemand u had verteld.(CGVS, p17)

Verder, dient te worden vastgesteld dat er cruciale tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die u aflegde op de DVZ (Verklaring DVZ; Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) en de verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw geboortedatum. U diende in België een verzoek tot internationale bescherming in op 21 augustus 2017. Hoewel u eerst aan de DVZ had verklaard dat u op 15 mei 2000 was geboren, verklaarde u plots dat u op 15 januari 1999 was geboren, nadat u op de DVZ werd geconfronteerd met de vaststelling dat u volgens de onderzoeken op 15 mei 1997 zou zijn geboren.(Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 4; CGVS, p3) Op 12 april 2018 verklaarde u op de DVZ dat u had gelogen over uw leeftijd omdat u bang was dat ze u zouden terugsturen naar Duitsland.(Vragenlijst, dd 12 april 2018, p3, vraag 8) U verklaarde dat u was gereisd met een Keniaans paspoort die u in de Sahara weggooid.(Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p10, vraag 36) U verklaarde dat u in mei 2015 aankwam in Duitsland en er tot augustus 2017 verbleef.(Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37) U ontkende in eerste instantie op de DVZ een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Duitsland. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p18, vraag 22) Later verklaarde u dat u in juni 2017 beroep aantekende en dat er nog geen beslissing genomen was. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p8, vraag 22)

Over uw geboorteplaatsen legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Op de DVZ, Dienst Minderjarigen, verklaarde u dat u was geboren in Baidoa. U verklaarde dat u werd geboren op 15 mei 2000. U verklaarde dat uw vader en moeder verbleven in Hudur.(Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling)

Later op de DVZ verklaarde u dan weer dat u was geboren in Hudur en dat uw vader overleden was en uw moeder zich in Kakuma bevond. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017) Op het CGVS bevestigde u dit.

Ook over uw reisweg legde u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde eerst dat u zelf besloot te vertrekken uit Somalië. (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) U verklaarde dat u met hulp van de Verenigde Naties werd gebracht naar het Kakuma-kamp. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37) U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u met een minibus en een bus naar Kakuma was gereisd. Uw moeder regelde deze reis. U zei dat het "fout" was dat u met een auto van de Verenigde Naties was gereisd. (CGVS, p20)

Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat, doorheen het geheel van de door u op het CGVS afgelegde verklaringen, danig tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen – bij de DVZ en bij de Duitse asielautoriteiten - te merken vallen - en dit betreffende cruciale aspecten zoals uw identiteit, uw asielrelaas en uw beweerde woonplaatsen - dat dit reeds fundamenteel afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ten tweede, dient echter te worden vastgesteld dat u uw vrees bij terugkeer niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

U verklaarde bij terugkeer naar Somalië te vrezen dat Al-Shabaab u zou kunnen terugvinden om u te rekruteren. (CGVS, p16)

U verklaarde dat u twee keer werd gevraagd om Al-Shabaab te vervoegen. De eerste keer werden de leerlingen van de Koranschool opgeroepen om zich in te schrijven bij Al-Shabaab. De Koranleerkracht was een lid van Al-Shabaab. Al-Shabaab leden vertelden jullie dat jullie naar het paradijs zouden gaan als jullie zouden sterven. Ze lazen jullie koranverzen voor. Ze zeiden dat ze jullie gingen trainen. Jullie zouden tijd krijgen en als jullie er klaar voor waren, moesten jullie naar hen komen. (CGVS, p6) U was toen acht jaar oud. De tweede keer was in 2012. U was met uw vrienden in een restaurant toen enkele leden van Al-Shabaab jullie aanspraken.

Eerst en vooral werd opgemerkt dat uw vrees vaag is en dat u zelf weinig informatie over uw eigen vrees kon geven. U was vaag over wat er met u zou kunnen gebeuren bij een terugkeer naar Mogadishu. (CGVS, p16) U verklaarde dat het zou kunnen zijn dat Al-Shabaab u terug zou aanspreken via uw oud-klasgenoten. Ook na al die jaren, denkt u dat het mogelijk is dat iemand van uw vrienden plots uw vijand is geworden. (CGVS, p16) Dit zijn blote beweringen die u niet verder staft waardoor deze louter zeer hypothetisch blijven.

Het CGVS stelt vast dat Al-Shabaab nooit een imminente en werkelijke bedreiging voor u heeft gevormd. De eerste keer, toen andere leerlingen werden ingeschreven bij Al-Shabaab via uw Koranschool, was u nog te jong om te worden gerekruteerd. (CGVS, p5) U zou toen acht jaar geweest zijn. (CGVS, p5) U verklaarde dat kinderen van twaalf tot vijftien jaar werden ingeschreven. Bijgevolg, was u te jong om gerekruteerd te worden via de Koranschool. U kreeg enkel informatie. (CGVS, p5) Over de rekrutering op de Koranschool dient verder te worden vastgesteld dat u de tijd kreeg. U heeft enkel geluisterd naar wat ze zeiden. U zou zelf naar hen moeten gaan als u er klaar voor was. (CGVS, p6) U stopte met de Koranschool in rond het einde van 2008. (CGVS, p5 en p11) U zou toen negen jaar oud zijn geweest. Sindsdien woonde u ook niet meer in de wijk van de Koranschool. (CGVS, p11) U verklaarde dat u uw leerkracht nog zag nadat u de Koranschool had afgemaakt. U verklaarde echter dat de volgende keer dat ze u gevraagd hebben om zich te vervoegen pas vier jaar later, in 2012, was. (CGVS, p6) Hoewel u verklaarde dat de Koranleeraar elke keer dat hij de kans kreeg, jongeren inschreef, (CGVS, p5) bleek dit in uw situatie nooit het geval. Al-Shabaab had u al die tijd nooit proberen rekruteren, ook niet toen u op de privéschool zat (de school waar u na de Koranschool heenging). (CGVS, p19)

Niet alleen zou deze gebeurtenis bijna tien jaar geleden plaatsgevonden hebben; gelet op uw leeftijd op dat moment was ze voor u niet van toepassing én diet te worden vastgesteld dat Al-Shabaab u (en uw vrienden) nooit persoonlijk bedreigd heeft. (CGVS, p15 en p19)

Over de rekrutering in het restaurant verklaarde u dat u geen tijd zou krijgen om zich voor te bereiden. Ze zouden “gewoon op een zeker moment naar u toe komen”. (CGVS, p6) U staaft deze loutere bewering verder niet.

De Al-Shabaableden waren langs het restaurant gelopen en kwamen bij u en uw vrienden zitten. Ze praatten even met jullie en hebben jullie “gewoon advies gegeven”. (CGVS, p19) U verklaarde dat men pas een vijand wordt van de islam als men weigert. (CGVS, p19) U was echter nog niet op het punt gekomen waar u hun verzoek moest weigeren. U had net zoals uw vrienden “gewoon geluisterd”. U kende enkel een politieagent die was gedood door Al-Shabaab. (CGVS, p15) U verklaarde dat u zou worden gedood als u het bevel van Al-Shabaab zou weigeren. U kende echter geen mensen die hun bevel weigerden, die niet van de overheid waren. Gevraagd hoe u dan weet dat u zou worden vermoord, verklaarde u dat u dat had “gehoord” toen Al-Shabaab informatie verschaftte in Bermuda. (CGVS, p19) Gevraagd of Al-Shabaab u in het restaurant heeft verteld wat er zou kunnen gebeuren als u hun voorstel zou weigeren, antwoordde u dat ze enkel hadden gezegd dat het beter is om te sterven op het goede pad. (CGVS, p19)

U verklaarde dat de twee jongens die samen met u werden aangesproken in het restaurant, momenteel niet meer in Mogadishu verblijven. Jullie hebben contact via facebook. U wist echter niet wanneer, noch waarom ze Mogadishu hebben verlaten. Het is zeer onaannemelijk dat u zo slecht op de hoogte zou zijn van het lot van uw twee vrienden die op hetzelfde moment, op dezelfde manier werden gerekruteerd als u. Immers, van iemand die werkelijk vreest om te worden gerekruteerd bij terugkeer en die ten gevolge van een rekruteringspoging zou zijn gevlucht, zou men kunnen verwachten dat hij bij zijn vrienden - lotgenoten met wie hij nog contact heeft navraag doet betreffende de nasleep van hun (gemeenschappelijke) problemen. Bovendien ondermijnt dit de ernst van uw vrees, aangezien zij wel het land hebben verlaten, maar dit in hun geval niet meteen gelinkt zou zijn aan de rekruteringspoging. U wist evenmin of andere leden van uw familie ooit gevraagd waren om zich aan te sluiten bij Al-Shabaab. (CGVS, p15)

U kon verder geen informatie geven over de rol van de leden van Al-Shabaab. U wist niet of ze ook actief waren buiten Bermuda. (CGVS, p18) U kende de namen niet van diegene die u in het restaurant vroegen om mee te doen met Al-Shabaab. (CGVS, p16)

Tenslotte dient nogmaals te worden opgemerkt dat de gebeurtenis dateert van zes jaar geleden en u geen elementen kon aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat u door deze gebeurtenis een vrees voor vervolging bij terugkeer loopt. Daarenboven, verklaarde u aan de Duitse autoriteiten dat u pas in 2015 Somalië verliet, waardoor uw vrees, gebaseerd op gebeurtenissen tot 2012, verder ondermijnt wordt.

Hieruit wordt besloten dat u de aanleiding van uw vertrek uit Mogadishu niet aannemelijk heeft kunnen maken en u geen vrees bij terugkeer naar Mogadishu heeft. U verklaarde immers dat uw moeder besloot om samen met u en uw broer het land te verlaten toen u haar vertelde dat Al-Shabaab u had aangesproken. (CGVS, p6)

Volledigheidshalve dient - naast de vaststelling dat de aanval geen persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer in uw hoofde inhoudt - te worden opgemerkt dat u eerder vaag en incoherent was over de aanval waarbij vier van uw gezinsleden omkwamen. Nochtans zou kunnen worden verwacht dat de aanval een immense impact heeft gehad op uw leven en u bijgevolg hier meer en coherente informatie over zou kunnen geven. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u op de DVZ eerst had verklaard dat u achter het telefoonnummer van uw vader kon komen via facebook, waaruit kan worden afgeleid dat uw vader nog in leven zou zijn. Ook verklaarde u nergens tijdens dit interview dat uw zussen omgekomen waren. Sterker nog, u verklaarde dat ze allemaal in Hudur bij uw moeder waren. (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) Verder had u op de DVZ verklaard dat uw twee zussen en uw broer Zakariya omkwamen bij de aanval. (Verklaring DVZ, p5 en p7) Op het CGVS verklaarde u echter dat u naar het ziekenhuis was met uw broer Zakariya en uw moeder en jullie zo geen slachtoffer werden van de aanval. (CGVS, p11 en p13) U verklaarde dat uw drie zussen, uw vader en uw tante overleden bij de aanval. Ook over de datum legde u verschillende verklaringen af. Op de DVZ had u verklaard dat uw vader en uw zussen overleden waren in 2008, terwijl u op het CGVS verklaarde dat de aanval op jullie huis in 2009 plaatsvond. Verder wist u niet door wie jullie huis werd

gebombardeed.(CGVS, p11) Op basis van bovenstaande wordt besloten dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u zou gevlucht zijn uit Mogadishu met uw moeder en uw zus omwille van een rekruteringspoging van Al-Shabaab, aangezien u uw vrees voor verdere rekrutering niet geloofwaardig kon maken.

Bovendien maakte u niet aannemelijk dat uw gezinsleden omkwamen bij een aanval in Mogadishu. Bijgevolg is het CGVS van mening dat u zou kunnen terugkeren naar Mogadishu.

Bovenop het feit dat het niet aannemelijk is dat u verschillende familieleden zou hebben verloren in een aanslag in Mogadishu, was u tegenstrijdig en zogenaamd onwetend over de herkomst- en verblijfplaatsen van uw familieleden.

U was vaag over de herkomstplaatsen en woonplaatsen van (de familie van) uw moeder en uw vader. U verklaarde dat al uw drie zussen werden geboren in Hudur.(CGVS, p13) Nochtans had u op de DVZ verklaard dat enkel twee zussen in Mogadishu waren geboren.(Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p7) U wist niet waarom jullie waren verhuisd uit Hudur.(CGVS, p12) U verklaarde dat uw ouders u nooit vertelden over Hudur. U verklaarde dat u geen familie meer had in Mogadishu en Hudur.(CGVS, p4) U wist niet of er nog familie in Somalië is.(CGVS, p13) Toen u werd gevraagd van waar de familie van uw moeder, die in Kenia woonde, afkomstig was, antwoordde u eerst dat ze tot de Rahanweyne behoren. U kon echter niet vertellen waar ze precies vandaan kwamen.(CGVS, p7, p10-11) U vertelde dat u meer wist over de familie van uw vader. U kon echter enkel zeggen tot welke clan u vader behoorde. U wist dat hij in Hudur was geboren, maar u wist niet op welke andere plaatsen hij had gewoond. U kon daarna wel vertellen dat hij in Mogadishu had gewoond. U wist niet wat voor werk uw vader deed. U wist niet waar uw moeder was geboren.(CGVS, p8)

U dacht dat uw oom ook ooit in Mogadishu woonde.(CGVS, p13) U wist niet met wie hij in Mogadishu woonde. U verklaarde dat u geen familie meer heeft in Mogadishu, "niet dat u weet".(CGVS, p13) Tenslotte verklaarde u dat er niemand was in Mogadishu waarbij u terecht zou kunnen.(CGVS, p18) Aan de Duitse asielautoriteiten had u echter verklaard dat uw familie nog steeds in Mogadishu en Baydhabo was.(zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 21 maart 2017)

Bijgevolg wordt geconcludeerd dat u geen persoonlijke vrees in Mogadishu heeft en dat u zou kunnen terugkeren naar Mogadishu. Men kan immers verwachten dat u zich rederlijkerwijze terug zou kunnen vestigen in de stad waar u zelf jaren heeft gewoond (van toen u kind was tot 2012) met uw familie. Bovendien is het onaannemelijk dat u geen netwerk meer zou hebben in Mogadishu, als zowel uw vader, moeder en oom in Mogadishu er hebben gewoond en u volgens uw eerdere verklaringen aan de Duitse autoriteiten er nog steeds familie zou hebben.

Tenslotte, was u vaag over uw reisweg. Daarenboven werden er ernstige tegenstrijdigheden opgemerkt met betrekking tot uw verklaringen over de reisweg.

Hierover dient eerst te worden verwezen naar de tegenstrijdigheden in uw verklaringen in Duitsland en in België. (zie hierboven) Aan de Belgische autoriteiten verklaarde u steeds dat u Somalië verliet in 2012 en dat u reisde via Kenia (Kakuma en Nairobi), Soedan, Libië en Italië. U verklaarde echter aan de Duitse asielautoriteiten dat u in 2015 Somalië verliet en dat u naar Duitsland reisde via Kenia, Iran, Turkije, Griekenland, Balkan en Oostenrijk. (zie hierboven) Dit ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw reisweg.

Verder was u eerder vaag over uw periode in Kenia. U vertrok in 2012 naar Kenia. U legde enkel oppervlakkige verklaringen af over uw reisweg naar Kenia. U wist niet waarom jullie precies naar Kakuma gingen, en niet naar een ander plaats.(CGVS, p7) U wist niet op welke plaatsen jullie moesten overstappen op weg naar Kenia. Over het oversteken van de grens was u eveneens vaag. Toen u werd gevraagd hoe jullie de grens hadden overgestoken, wist u eerst niet welke grens bedoeld werd, hoewel u maar één grens bent overgestoken. Later antwoordde u: "Er werd niet met mij gesproken. Mijn moeder had het geregeld. Misschien had zij op voorhand mensen gebeld ofzo, ik weet het niet."(CGVS, p7) U verklaarde dat familie van uw moeder in Kakuma 1 woonde. Gevraagd of uw moeder contact had met haar familie die er voor jullie woonden, antwoordde u enkel: " Ik denk het wel. Maar ik weet het echt niet. Ze had zeker contact met hun. Maar ik ging haar niet persoonlijk vragen en bemoeien."(CGVS, p9)

Ook over het vluchtelingenkamp zelf waar u een half jaar heeft verbleven, kon u enkel oppervlakkige verklaringen afleggen. Gevraagd om te vertellen over Kakuma, vertelde u dat er een rivier was en dat er een Kakuma 1, 2 en 3 was.(gehoorverslag, p8) Gevraagd wat u deed tijdens uw verblijf in Kakuma,

antwoordde u dat u naar de moskee ging en dat u voetbal speelde. Gevraagd om uit te leggen wat het verschil was tussen Kakuma 1, 2 en 3. U wist niet welke andere nationaliteiten in het kamp woonden. Het "kon zijn" dat er Kenianen en Soedanezen woonden. U verklaarde dat u niet tussen de mensen ging. U wist niet welke clans er woonden in Kakuma.(CGVS, p14)

U wist niet waar uw moeder levensmiddelen ging halen, buiten suiker en rijst.(CGVS, p9) Uw moeder besloot u uit het kamp te sturen en u via Nairobi naar Europa te brengen. Gevraagd wat u daar van vond, antwoordde u oppervlakkig en onpersoonlijk: " Ik weet het niet, maar ik moest weg van mijn moeder."(CGVS, p10) Toen ze vraag werd hersteld, antwoordde u uiteindelijk: " Eenzaam. Ik moest mijn moeder verlaten. Maar ze moedigde me aan. Ze zei: Je krijgt een beter leven als je weggaat."(CGVS, p10)

Ook over uw reisweg van Nairobi naar Europa kon u weinig vertellen. U dacht dat uw moeder de smokkelaar betaalde. U wist niet hoeveel ze had betaald. U wist niet vanwaar ze het geld had gehaald.(CGVS, p17)

Bijgevolg, blijft het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke vertrek, de aanleiding van het vertrek en uw reisweg.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 26 januari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld, aangezien het CGVS oordeelt (zie hierboven) dat u zich daar redelijkerwijze zou terug kunnen vestigen.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal

burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 26 januari 2018) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een verdere stijging van het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Andere aanslagen worden door niemand opgeëist. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op veiligheidskonvoien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlamentsleden, de voorzitter van een vrouwenorganisatie en de zoon van een medewerker, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanoudsten, een hoge gevangenisbeambte, een taxichauffeur die vaak ambtenaren vervoert, een voetbalscheidsrechter, en soms ook gewone omstaanders. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al-Shabaab heeft ook in 2017 het aantal doelgerichte moordaanslagen in de hoofdstad opgedreven, waarbij er een nieuwe tendens wordt gezien in de moorden op personen betrokken bij de verkiezingen in 2016 en 2017. Daarnaast heeft al-Shabaab in 2017 het aantal (complexe) aanslagen opgedreven, waarbij het aantal doden per aanslag stijgt. Op 14 oktober 2017 vond er een zware aanslag plaats in Mogadishu, de zwaarste ooit in Somalië. Er kwamen minstens 512 personen om, de helft van het aantal (vermoedelijke) burgerslachtoffers in 2017. Somalië-experten achten al-Shabaab verantwoordelijk voor deze zware aanslag, die niet opgeëist is. Volgens sommige waarnemers eist al-Shabaab de aanslag niet op omdat er zoveel burgerdoden bij gevallen zijn en ze hun beoogde doelwit zouden gemist hebben. Het eigenlijke doelwit van de aanslag zou een militaire basis of overheidsgebouw geweest zijn. Na de aanslag komen duizenden inwoners, mannen en vrouwen, op straat om te protesteren tegen het geweld door al-Shabaab. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel - , politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit, conflicten over grondbezit, confrontaties tussen de ordediensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In de verslagperiode werd er geen informatie gevonden over burgerdoden bij deze mortieraanvallen. In 2017 is in Mogadishu de Mogadishu Stabilisation Unit opgericht. Deze unit focust zich ook op de ontwapening van de bevolking en van illegale milities. Dankzij deze unit is het aantal aanvallen door Al Shabaab in Mogadishu tijdens de ramadan verder blijven dalen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al

wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en sinds 2015 een jaarlijkse boekenbeurs. Eind december 2017 opent aan het strand een nieuw prestigieus hotel. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er eind 2016-begin 2017 parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Na een korte theoretische toelichting licht verzoeker toe als volgt:

“II.1.4 Verwerende partij verwijt verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de DVZ niet de waarheid te hebben verteld over haar eerdere asielaanvraag in Duitsland, haar leeftijd en de aliases die zij gebruikt zou hebben.

Verzoekende partij geeft toe in Duitsland niet de waarheid te hebben verteld, uit schrik terug gestuurd te worden naar Somalië.

Voor het CGVS heeft zij echter volledig open kaart gespeeld en heeft zij haar ware identiteit, nationaliteit, en eerdere verblijfplaatsen meegedeeld

Zij hoopt op enig begrip van verwerende partij. Verzoekende partij heeft in paniek reactie niet geheel de waarheid verteld. Pas na enige tijd in België verbleven te hebben en de juiste advies te hebben ingewonnen durfde zij de waarheid te vertellen, wat zij ook gedaan heeft voor het CGVS.

Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan voor het CGVS.

Zij heeft haar land moeten verlaten uit vrees voor AL Shabab en uit schrik ontvoerd en gerekruteerd te worden om als een 'martelaar' ingezet te worden.

Verwerende partij focust zich enkel op de tegenstellingen in het Duits dossier en hetgeen verzoekende partij verklaarde op de DVZ, zonder op enig ogenblik rekening te houden met de psychisch moeilijke toestand, het kwetsbaar profiel en de jeugdige leeftijd van verzoekende partij.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.5. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij evenmin geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas en een reële vrees voor haar leven bij terugkeer naar Somalië.

II.1.6. De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.”

- In een tweede middel licht verzoeker toe als volgt:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich op een COI-focus dd. 26 januari 2018 op basis waarvan zou moeten blijken dat Mogadishu veilig genoeg is om er zich te vestigen.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Verwerende partij stelt zelf dat de situatie in Mogadishu desastreus is, maar tracht dit meteen te relativiseren. Dit is niet ernstig...

[citaat bestreden beslissing]

Zo stelt het CEDOCA-rapport dat het onmogelijk is om een exhaustieve lijst te geven van alle aanslagen die plaatsvinden en dat hun aantal voornamelijk in Mogadishu veel hoger ligt dan hetgeen kon worden gerapporteerd: p. 23

[citaat uit COI Focus]

en p. 30 :

[citaat uit COI Focus]

Hetgeen dat wel kon worden gerapporteerd is hallucinant: p. 24-25

[citaat uit COI Focus]

II.2.2. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden. De lijst van de aanslagen in Mogadishu in 2017 – waar veelal gewone burgers omkwamen – is schrijnend (p. 26-28):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid én de stijging van de burgerdoden in vergelijking met 2015 en 2016 (p. 59):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport geeft aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Aldus dient de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij de analyse hiervan. Het vermeldt daarentegen wel dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is.

Zeker in oktober 2017 is de situatie in Mogadishu volledig uit de hand gelopen. Op 14 oktober 2017 vond er de ergste aanslag ooit plaats, met meer dan 500 doden en gewonden, allemaal gewone burgers die bij een bomaanslag om het leven kwamen. (stuk 3) Twee weken later vond er opnieuw een aanslag plaats met meer dan 20 doden en 30 gewonden. (stuk 4)

De aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld!

Ook in 2018 heeft het geweld zich voortgezet: bij een aanslag van 24 februari 2018 vielen 38 doden bij een dubbele zelfmoordaanslag (stuk 5)

Hoe de verwerende partij dit kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.3. De Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, tevens in Mogadishu (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from

targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan thans in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreuus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist. their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food

insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷

II.2.4. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.

II.2.5. Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- artikel "Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia's worst terrorist attack" van Jason Burke van 16 oktober 2017 (stuk 3);
- artikel "At least 23 dead in bombing and gun attack at Mogadishu hotel" van Associated Press in Mogadishu van 29 oktober 2017 (stuk 4);
- artikel "Somalia: Death toll mounts after Mogadishu palace attack" van dw.com van 24 februari 2018 (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 6 november 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "Somalië Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 september 2018 van Cedoca.

2.1.4. In een aanvullende nota, neergelegd ter zitting, legt verzoeker een psychologisch attest neer van B. Santana van 15 november 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn identiteit, leeftijd, geboorteplaats, verblijfplaatsen, reisweg, vervolgingsfeiten en documenten.

De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, leeftijd, geboorteplaats, zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België en zijn reisweg, (i) voor de Duitse asielinstanties, (ii) bij aanvang van zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België en (iii) tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan valse verklaringen te hebben afgelegd in Duitsland uit vrees om teruggestuurd te worden naar Somalië en volhardt in zijn verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker gaat er vooreerst evenwel aan voorbij dat hij ook doorheen zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Bovendien heeft verzoeker de verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. Van verzoeker, die beweert een vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst en daarom in Europa om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat hij de Duitse en Belgische asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vervolgingsfeiten. De asielinstanties mogen van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De Raad merkt hierbij op dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt, zodat 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn verblijf of relaas te geven. Verzoekers verwijzing naar zijn psychisch moeilijke toestand, zijn kwetsbaar profiel en zijn jeugdige leeftijd bieden evenmin een voldoende verschoning voor de vaststelling dat verzoeker voor de Duitse en Belgische asielinstanties bewust valse verklaringen aflegde over zijn identiteit. Dit geldt temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en niet als minderjarige kan worden beschouwd. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan die van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Het in de aanvullende nota neergelegde psychologisch attest van B. Santana van 15 november 2018, gebaseerd op verzoekers verklaringen, heeft een gesolliciteerd karakter en werpt bijgevolg geen ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt bovendien zijn vervolgingsfeiten in zijn verzoekschrift, doch hij gaat er hiermee aan voorbij dat in de bestreden beslissing ook omstandig werd gemotiveerd waarom zijn verklaringen over deze vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op "*kleine onbenullige verklaringen*" en dat hij de argumenten erin heeft weerlegd. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Ten eerste, heeft u getracht de Belgische en Duitse autoriteiten te misleiden wat betreft uw identiteit en asielaanvraag hetgeen uw algemene geloofwaardigheid en de daaraan door u gekoppelde vervolgingsfeiten ernstig ondermijnt.

Vooreerst, wat betreft uw vermeende minderjarigheid, vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 19 september 2017 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn. Medisch onderzoek toonde immers aan dat uw leeftijd op 18 september 2017 geschat werd op 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou u op basis van dit onderzoek 21 jaar zijn. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd. Hoewel u eerder aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) had verklaard dat u op 15 mei 2000 was geboren, verklaarde u plots dat u op 15 januari 1999 was geboren, toen u op de DVZ werd geconfronteerd met de vaststelling dat u volgens de onderzoeken op 15 mei 1997 zou zijn geboren. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 4) De vaststelling dat u zich ten onrechte minderjarig verklaarde - én dat u alsnog uw leeftijd aanpaste, die nog steeds niet strookte met de uitslagen van het leeftijdsonderzoek - brengt ook schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens, zijn er meerdere ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de Duitse asielinstanties en de Belgische asielinstanties (de DVZ en het CGVS), die uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnen. U legde immers op verschillende momenten in uw procedure van uw verzoek tot internationale bescherming, tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw

identiteit (geboorteplaats, leeftijd, naam), uw verblijfplaatsen (en die van uw familie), vervolgingsfeiten, reisweg én documenten.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat u op 20 april 2015 en 27 oktober 2016 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland. Uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland werd definitief geweigerd op 5 april 2017. (zie administratief dossier)

In Duitsland verklaarde u dat K., O.M. heette en dat u was geboren in Mogadishu op 5 januari 1999. (zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 21 maart 2017) U verklaarde aan de Duitse asielautoriteiten dat u in 2015 Somalië verliet en dat u naar Duitsland reisde via Kenia, Iran, Turkije, Griekenland, Balkan en Oostenrijk. (zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 31 maart 2017)

U verklaarde dat u nog familie in Mogadishu had op 21 maart 2017. Uw beide ouders zouden in Baydhabo wonen. U verklaarde dat Al-Shabaab u in 2013 of 2014 belde en u via deze manier vroeg om zich te voegen bij hen. U verklaarde dat uw familie bij elkaar kwam om uw situatie te bespreken. Ze besloten dat u uit Somalië moest weggaan. Kenia was geen optie, omdat het land niet veilig genoeg was volgens uw tante. U bleef nog een jaar in Mogadishu bij een oom die bij de regering werkt voor u Somalië verliet. (zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 21 maart 2017)

Deze verklaringen komen niet overeen met uw verklaringen aan de Belgische asielinstanties, m.n. de DVZ en het CGVS.

Zo verklaarde u op de DVZ dat u MyM.O. heette. U verklaarde dat u ook in Duitsland gekend was onder de naam MyM.O. Toen de dossierbehandelaar van de DVZ u vroeg of u daar zeker van was, antwoordde u dat u enkel die naam had gebruikt. Toen de dossierbehandelaar van de DVZ u vervolgens confronteerde met de informatie dat u in Duitsland gekend stond als K., O.M., verklaarde u dan plots dat u inderdaad onder die naam gekend was, en dat Duitsland nadien My. heeft weggedaan. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 3) Samenvattend gebruikte u tot vijfmaal toe een andere alias in uw hele asielprocedure: MyM.O. (°15.05.2000), MyM.O. (°05.01.1999), K., O.M. (°05.01.1999), M.M.O. (°15.05.2000) en My.M.O. (°15.01.1999). (zie administratief dossier) Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u nooit een andere naam had gebruikt. (CGVS, p4)

Op de DVZ verklaarde u eerst dat u was geboren in Baidoa, provincie Bay, (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) om later op de DVZ en op het CGVS te verklaren dat u in Hudur, provincie Bakool, was geboren. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 5; CGVS, p3) U verklaarde dat u van kinds af aan woonde in Mogadishu, district Hodan, wijk Bermudo, tot uw vertrek eind 2012. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 10; CGVS, p4) Toen u werd gevraagd waarom u in Duitsland had verklaard dat u in Mogadishu was geboren, verklaarde u dat niet te weten en dat u gewoon Mogadishu had gezegd omdat u vandaaruit was vertrokken. (CGVS, p3) Toen u werd gevraagd waarom u eerder had verklaard waarom u had verklaard in Baidoa te zijn geboren, antwoordde u dat u "zomaar wat had verklaard". (CGVS, p4 en p15)

Op verschillende gelegenheden bij de DVZ en op het CGVS verklaarde u dat u in 2012 Somalië had verlaten en dat u naar Duitsland reisde via Kenia, Soedan, Libië, Italië. (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling; Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37; Vragenlijst, dd 12 april 2018, p3, vraag 5; CGVS, p16) U verklaarde op de DVZ dat u in 2012 vertrokken was uit Somalië, dat u per auto naar Kenia reisde, waar u tot eind 2014 in het vluchtelingenkamp Kakuma verbleef. Vervolgens reisde u per auto en te voet door naar Libië met een transit in Soedan. U verklaarde drie maanden te hebben verbleven in Libië, meer bepaald in Tripoli, alvorens per boot door te reizen naar Italië. U verklaarde 1 of 2 maanden in Venetië te hebben verbleven. In mei 2015 reisde u naar Duitsland. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37)

Op het CGVS, verklaarde u dat leden van Al-Shabaab u probeerde te rekruteren op de Koranschool en dat u samen met vrienden werd aangesproken door Al-Shabaab in een restaurant om zich te voegen aan de groepering. Uw laatste contact met Al-Shabaab was in 2012. Nergens verwees u naar het feit dat ze u hadden gebeld. Ze hadden u enkel aangesproken op de Koranschool en in het restaurant. (CGVS, p19)

U verklaarde op het CGVS dat u geen familie meer had in Mogadishu, noch in andere delen van Somalië. Al uw familieleden zouden zich in Kenia bevinden of zijn overleden. (CGVS, p18) U zou met uw

moeder en broer enkele dagen meteen nadat u werd aangesproken door Al-Shabaab in 2012 het land hebben verlaten onder impuls van uw moeder.

Gevraagd op het CGVS wat u heeft verteld in Duitsland, antwoordde u dat alles nieuw was voor u en dat u "zo leefde tot [u] de waarheid zag." U wou uw geheimen niet vertellen aan de interviewer in Duitsland omdat u hem niet kende. U vertelde door wat iemand u had verteld. (CGVS, p17)

Verder, dient te worden vastgesteld dat er cruciale tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die u aflegde op de DVZ (Verklaring DVZ; Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) en de verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw geboortedatum. U diende in België een verzoek tot internationale bescherming in op 21 augustus 2017. Hoewel u eerst aan de DVZ had verklaard dat u op 15 mei 2000 was geboren, verklaarde u plots dat u op 15 januari 1999 was geboren, nadat u op de DVZ werd geconfronteerd met de vaststelling dat u volgens de onderzoeken op 15 mei 1997 zou zijn geboren. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p4, vraag 4; CGVS, p3) Op 12 april 2018 verklaarde u op de DVZ dat u had gelogen over uw leeftijd omdat u bang was dat ze u zouden terugsturen naar Duitsland. (Vragenlijst, dd 12 april 2018, p3, vraag 8) U verklaarde dat u was gereisd met een Keniaans paspoort die u in de Sahara weggooid. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p10, vraag 36) U verklaarde dat u in mei 2015 aankwam in Duitsland en er tot augustus 2017 verbleef. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37) U ontkende in eerste instantie op de DVZ een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Duitsland. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p18, vraag 22) Later verklaarde u dat u in juni 2017 beroep aantekende en dat er nog geen beslissing genomen was. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p8, vraag 22)

Over uw geboorteplaatsen legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Op de DVZ, Dienst Minderjarigen, verklaarde u dat u was geboren in Baidoa. U verklaarde dat u werd geboren op 15 mei 2000. U verklaarde dat uw vader en moeder verbleven in Hudur. (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) Later op de DVZ verklaarde u dan weer dat u was geboren in Hudur en dat uw vader overleden was en uw moeder zich in Kakuma bevond. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017) Op het CGVS bevestigde u dit.

Ook over uw reisweg legde u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde eerst dat u zelf besloot te vertrekken uit Somalië. (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) U verklaarde dat u met hulp van de Verenigde Naties werd gebracht naar het Kakuma-kamp. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p11, vraag 37) U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u met een minibus en een bus naar Kakuma was gereisd. Uw moeder regelde deze reis. U zei dat het "fout" was dat u met een auto van de Verenigde Naties was gereisd. (CGVS, p20)

Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat, doorheen het geheel van de door u op het CGVS afgelegde verklaringen, danig tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen – bij de DVZ en bij de Duitse asielautoriteiten - te merken vallen - en dit betreffende cruciale aspecten zoals uw identiteit, uw asielrelaas en uw beweerd woonplaatsen - dat dit reeds fundamenteel afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ten tweede, dient echter te worden vastgesteld dat u uw vrees bij terugkeer niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

U verklaarde bij terugkeer naar Somalië te vrezen dat Al-Shabaab u zou kunnen terugvinden om u te rekruteren. (CGVS, p16)

U verklaarde dat u twee keer werd gevraagd om Al-Shabaab te vervoegen. De eerste keer werden de leerlingen van de Koranschool opgeroepen om zich in te schrijven bij Al-Shabaab. De Koranleerkracht was een lid van Al-Shabaab. Al-Shabaableden vertelden jullie dat jullie naar het paradijs zouden gaan als jullie zouden sterven. Ze lazen jullie koranverzen voor. Ze zeiden dat ze jullie gingen trainen. Jullie zouden tijd krijgen en als jullie er klaar voor waren, moesten jullie naar hen komen. (CGVS, p6) U was

toen acht jaar oud. De tweede keer was in 2012. U was met uw vrienden in een restaurant toen enkele leden van Al-Shabaab jullie aanspraken.

Eerst en vooral werd opgemerkt dat uw vrees vaag is en dat u zelf weinig informatie over uw eigen vrees kon geven. U was vaag over wat er met u zou kunnen gebeuren bij een terugkeer naar Mogadishu.(CGVS, p16) U verklaarde dat het zou kunnen zijn dat Al-Shabaab u terug zou aanspreken via uw oud-klasgenoten.

Ook na al die jaren, denkt u dat het mogelijk is dat iemand van uw vrienden plots uw vijand is geworden.(CGVS, p16) Dit zijn blote beweringen die u niet verder staft waardoor deze louter zeer hypothetisch blijven.

Het CGVS stelt vast dat Al-Shabaab nooit een imminente en werkelijke bedreiging voor u heeft gevormd. De eerste keer, toen andere leerlingen werden ingeschreven bij Al-Shabaab via uw Koranschool, was u nog te jong om te worden gerekruteerd.(CGVS, p5) U zou toen acht jaar geweest zijn.(CGVS, p5) U verklaarde dat kinderen van twaalf tot vijftien jaar werden ingeschreven. Bijgevolg, was u te jong om gerekruteerd te worden via de Koranschool. U kreeg enkel informatie.(CGVS, p5) Over de rekrutering op de Koranschool dient verder te worden vastgesteld dat u de tijd kreeg. U heeft enkel geluisterd naar wat ze zeiden. U zou zelf naar hen moeten gaan als u er klaar voor was.(CGVS, p6) U stopte met de Koranschool in rond het einde van 2008.(CGVS, p5 en p11) U zou toen negen jaar oud zijn geweest. Sindsdien woonde u ook niet meer in de wijk van de Koranschool.(CGVS, p11) U verklaarde dat u uw leerkracht nog zag nadat u de Koranschool had afgemaakt. U verklaarde echter dat de volgende keer dat ze u gevraagd hebben om zich te vervoegen pas vier jaar later, in 2012, was.(CGVS, p6) Hoewel u verklaarde dat de Koranleraar elke keer dat hij de kans kreeg, jongeren inschreef,(CGVS,p5) bleek dit in uw situatie nooit het geval. Al-Shabaab had u al die tijd nooit proberen rekruteren, ook niet toen u op de privéschool zat (de school waar u na de Koranschool heenging).(CGVS, p19)

Niet alleen zou deze gebeurtenis bijna tien jaar geleden plaatsgevonden hebben; gelet op uw leeftijd op dat moment was ze voor u niet van toepassing én diét te worden vastgesteld dat Al-Shabaab u (en uw vrienden) nooit persoonlijk bedreigd heeft.(CGVS, p15 en p19) Over de rekrutering in het restaurant verklaarde u dat u geen tijd zou krijgen om zich voor te bereiden. Ze zouden "gewoon op een zeker moment naar u toe komen". (CGVS, p6) U staafde deze loutere bewering verder niet.

De Al-Shabaableden waren langs het restaurant gelopen en kwamen bij u en uw vrienden zitten. Ze praatten even met jullie en hebben jullie "gewoon advies gegeven".(CGVS, p19) U verklaarde dat men pas een vijand wordt van de islam als men weigert.(CGVS, p19) U was echter nog niet op het punt gekomen waar u hun verzoek moest weigeren. U had net zoals uw vrienden "gewoon geluisterd". U kende enkel een politieagent die was gedood door Al-Shabaab.(CGVS, p15) U verklaarde dat u zou worden gedood als u het bevel van Al-Shabaab zou weigeren. U kende echter geen mensen die hun bevel weigerden, die niet van de overheid waren. Gevraagd hoe u dan weet dat u zou worden vermoord, verklaarde u dat u dat had "gehoord" toen Al-Shabaab informatie verschaftte in Bermudo.(CGVS, p19) Gevraagd of Al-Shabaab u in het restaurant heeft verteld wat er zou kunnen gebeuren als u hun voorstel zou weigeren, antwoordde u dat ze enkel hadden gezegd dat het beter is om te sterven op het goede pad.(CGVS, p19)

U verklaarde dat de twee jongens die samen met u werden aangesproken in het restaurant, momenteel niet meer in Mogadishu verblijven. Jullie hebben contact via facebook. U wist echter niet wanneer, noch waarom ze Mogadishu hebben verlaten. Het is zeer onaannemelijk dat u zo slecht op de hoogte zou zijn van het lot van uw twee vrienden die op hetzelfde moment, op dezelfde manier werden gerekruteerd als u. Immers, van iemand die werkelijk vreest om te worden gerekruteerd bij terugkeer en die ten gevolge van een rekruteringspoging zou zijn gevlucht, zou men kunnen verwachten dat hij bij zijn vrienden - lotgenoten met wie hij nog contact heeft navraag doet betreffende de nasleep van hun (gemeenschappelijke) problemen. Bovendien ondermijnt dit de ernst van uw vrees, aangezien zij wel het land hebben verlaten, maar dit in hun geval niet meteen gelinkt zou zijn aan de rekruteringspoging. U wist evenmin of andere leden van uw familie ooit gevraagd waren om zich aan te sluiten bij Al-Shabaab.(CGVS, p15)

U kon verder geen informatie geven over de rol van de leden van Al-Shabaab. U wist niet of ze ook actief waren buiten Bermudo.(CGVS, p18) U kende de namen niet van diegene die u in het restaurant vroegen om mee te doen met Al-Shabaab.(CGVS, p16)

Tenslotte dient nogmaals te worden opgemerkt dat de gebeurtenis dateert van zes jaar geleden en u geen elementen kon aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat u door deze gebeurtenis een vrees voor vervolging bij terugkeer loopt. Daarenboven, verklaarde u aan de Duitse autoriteiten dat u pas in 2015 Somalië verliet, waardoor uw vrees, gebaseerd op gebeurtenissen tot 2012, verder ondermijnt wordt.

Hieruit wordt besloten dat u de aanleiding van uw vertrek uit Mogadishu niet aannemelijk heeft kunnen maken en u geen vrees bij terugkeer naar Mogadishu heeft.

U verklaarde immers dat uw moeder besloot om samen met u en uw broer het land te verlaten toen u haar vertelde dat Al-Shabaab u had aangesproken. (CGVS, p6)

Volledigheidshalve dient - naast de vaststelling dat de aanval geen persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer in uw hoofde inhoudt - te worden opgemerkt dat u eerder vaag en incoherent was over de aanval waarbij vier van uw gezinsleden omkwamen. Nochtans zou kunnen worden verwacht dat de aanval een immense impact heeft gehad op uw leven en u bijgevolg hier meer en coherente informatie over zou kunnen geven. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u op de DVZ eerst had verklaard dat u achter het telefoonnummer van uw vader kon komen via facebook, waaruit kan worden afgeleid dat uw vader nog in leven zou zijn. Ook verklaarde u nergens tijdens dit interview dat uw zussen omgekomen waren. Sterker nog, u verklaarde dat ze allemaal in Hudur bij uw moeder waren. (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling) Verder had u op de DVZ verklaard dat uw twee zussen en uw broer Zakariya omkwamen bij de aanval. (Verklaring DVZ, p5 en p7) Op het CGVS verklaarde u echter dat u naar het ziekenhuis was met uw broer Zakariya en uw moeder en jullie zo geen slachtoffer werden van de aanval. (CGVS, p11 en p13) U verklaarde dat uw drie zussen, uw vader en uw tante overleden bij de aanval. Ook over de datum legde u verschillende verklaringen af. Op de DVZ had u verklaard dat uw vader en uw zussen overleden waren in 2008, terwijl u op het CGVS verklaarde dat de aanval op jullie huis in 2009 plaatsvond. Verder wist u niet door wie jullie huis werd gebombardeerd. (CGVS, p11) Op basis van bovenstaande wordt besloten dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u zou gevlucht zijn uit Mogadishu met uw moeder en uw zus omwille van een rekruteringspoging van Al-Shabaab, aangezien u uw vrees voor verdere rekrutering niet geloofwaardig kon maken. Bovendien maakte u niet aannemelijk dat uw gezinsleden omkwamen bij een aanval in Mogadishu. Bijgevolg is het CGVS van mening dat u zou kunnen terugkeren naar Mogadishu.

Bovenop het feit dat het niet aannemelijk is dat u verschillende familieleden zou hebben verloren in een aanslag in Mogadishu, was u tegenstrijdig en zogenaamd onwetend over de herkomst- en verblijfplaatsen van uw familieleden.

U was vaag over de herkomstplaatsen en woonplaatsen van (de familie van) uw moeder en uw vader. U verklaarde dat al uw drie zussen werden geboren in Hudur. (CGVS, p13) Nochtans had u op de DVZ verklaard dat enkel twee zussen in Mogadishu waren geboren. (Verklaring DVZ, dd 25 oktober 2017, p7) U wist niet waarom jullie waren verhuisd uit Hudur. (CGVS, p12) U verklaarde dat uw ouders u nooit vertelden over Hudur. U verklaarde dat u geen familie meer had in Mogadishu en Hudur. (CGVS, p4) U wist niet of er nog familie in Somalië is. (CGVS, p13) Toen u werd gevraagd van waar de familie van uw moeder, die in Kenia woonde, afkomstig was, antwoordde u eerst dat ze tot de Rahanweyne behoren. U kon echter niet vertellen waar ze precies vandaan kwamen. (CGVS, p7, p10-11) U vertelde dat u meer wist over de familie van uw vader. U kon echter enkel zeggen tot welke clan u vader behoorde. U wist dat hij in Hudur was geboren, maar u wist niet op welke andere plaatsen hij had gewoond. U kon daarna wel vertellen dat hij in Mogadishu had gewoond. U wist niet wat voor werk uw vader deed. U wist niet waar uw moeder was geboren. (CGVS, p8)

U dacht dat uw oom ook ooit in Mogadishu woonde. (CGVS, p13) U wist niet met wie hij in Mogadishu woonde. U verklaarde dat u geen familie meer heeft in Mogadishu, "niet dat u weet". (CGVS, p13) Tenslotte verklaarde u dat er niemand was in Mogadishu waarbij u terecht zou kunnen. (CGVS, p18) Aan de Duitse asielautoriteiten had u echter verklaard dat uw familie nog steeds in Mogadishu en Baydhabo was. (zie vertaling persoonlijk onderhoud Duitsland, dd 21 maart 2017)

Bijgevolg wordt geconcludeerd dat u geen persoonlijke vrees in Mogadishu heeft en dat u zou kunnen terugkeren naar Mogadishu. Men kan immers verwachten dat u zich redelijkerwijze terug zou kunnen vestigen in de stad waar u zelf jaren heeft gewoond (van toen u kind was tot 2012) met uw familie. Bovendien is het onaannemelijk dat u geen netwerk meer zou hebben in Mogadishu, als zowel uw vader, moeder en oom in Mogadishu er hebben gewoond en u volgens uw eerdere verklaringen aan de Duitse autoriteiten er nog steeds familie zou hebben.

Tenslotte, was u vaag over uw reisweg. Daarenboven werden er ernstige tegenstrijdigheden opgemerkt met betrekking tot uw verklaringen over de reisweg.

Hierover dient eerst te worden verwezen naar de tegenstrijdigheden in uw verklaringen in Duitsland en in België. (zie hierboven) Aan de Belgische autoriteiten verklaarde u steeds dat u Somalië verliet in 2012 en dat u reisde via Kenia (Kakuma en Nairobi), Soedan, Libië en Italië.

U verklaarde echter aan de Duitse asielautoriteiten dat u in 2015 Somalië verliet en dat u naar Duitsland reisde via Kenia, Iran, Turkije, Griekenland, Balkan en Oostenrijk. (zie hierboven) Dit ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw reisweg.

Verder was u eerder vaag over uw periode in Kenia. U vertrok in 2012 naar Kenia. U legde enkel oppervlakkige verklaringen af over uw reisweg naar Kenia. U wist niet waarom jullie precies naar Kakuma gingen, en niet naar een ander plaats.(CGVS, p7) U wist niet op welke plaatsen jullie moesten overstappen op weg naar Kenia. Over het oversteken van de grens was u eveneens vaag. Toen u werd gevraagd hoe jullie de grens hadden overgestoken, wist u eerst niet welke grens bedoeld werd, hoewel u maar één grens bent overgestoken. Later antwoordde u: "Er werd niet met mij gesproken. Mijn moeder had het geregeld. Misschien had zij op voorhand mensen gebeld ofzo, ik weet het niet."(CGVS, p7) U verklaarde dat familie van uw moeder in Kakuma 1 woonde. Gevraagd of uw moeder contact had met haar familie die er voor jullie woonden, antwoordde u enkel: "Ik denk het wel. Maar ik weet het echt niet. Ze had zeker contact met hun. Maar ik ging haar niet persoonlijk vragen en bemoeien."(CGVS, p9)

Ook over het vluchtelingenkamp zelf waar u een half jaar heeft verbleven, kon u enkel oppervlakkige verklaringen afleggen. Gevraagd om te vertellen over Kakuma, vertelde u dat er een rivier was en dat er een Kakuma 1, 2 en 3 was.(gehoorverslag, p8) Gevraagd wat u deed tijdens uw verblijf in Kakuma, antwoordde u dat u naar de moskee ging en dat u voetbal speelde. Gevraagd om uit te leggen wat het verschil was tussen Kakuma 1, 2 en 3. U wist niet welke andere nationaliteiten in het kamp woonden. Het "kon zijn" dat er Kenianen en Soedanezen woonden. U verklaarde dat u niet tussen de mensen ging. U wist niet welke clans er woonden in Kakuma.(CGVS, p14) U wist niet waar uw moeder levensmiddelen ging halen, buiten suiker en rijst.(CGVS, p9) Uw moeder besloot u uit het kamp te sturen en u via Nairobi naar Europa te brengen. Gevraagd wat u daar van vond, antwoordde u oppervlakkig en onpersoonlijk: "Ik weet het niet, maar ik moest weg van mijn moeder."(CGVS, p10) Toen ze vraag werd hersteld, antwoordde u uiteindelijk: "Eenzaam. Ik moest mijn moeder verlaten. Maar ze moedigde me aan. Ze zei: Je krijgt een beter leven als je weggaat."(CGVS, p10)

Ook over uw reisweg van Nairobi naar Europa kon u weinig vertellen. U dacht dat uw moeder de smokkelaar betaalde. U wist niet hoeveel ze had betaald. U wist niet vanwaar ze het geld had gehaald.(CGVS, p17)

Bijgevolg, blijft het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke vertrek, de aanleiding van het vertrek en uw reisweg.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden eveneens bevestigd door de informatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 6 november 2018. Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker verwijst verder naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP